

strembar framá móti fullkomnum fólkaræði, har størsta ognin er sjálvt menniskjaviðrið! Tí, fær ómegdin fyrst fastatøkur á okkum, og vit venjast við at liva sum húskallar í egnum landi, so kann tað gerast seinur dagur, áðrenn vit koma upp undan aftur bæði moralskt og figgjargliga.

Alt tað, ið fedrarnir átt, tey goymdu varðveittu skattin og einki tey gloymdu –
sang Gudmundur Bruun.

Ja, tað gjørdi tey tá – fáment og í trongum smáttum – men tað gjørdi vit ikki í stórum borgum og fjølmentari í tali.

Nei, vit lótu okkum tøla av fremmandum fuglum, ið flugu inn yvir okkum – ella inn á okkum – teir vóru so fagrir á at líta og í ymskum sniði, slag og skapi, men fremmandir vóru teir allir – og vit royndu at royta føroysku fjaðrarnar av okkum – tær vóru ikki so litfagar –

gráar og gerandisligar – men har vuku ongar aðrar litfagrari fjaðrar út aftur – og so flagsaðu vit fjaðursárir aftan á teimum fremmandu – teir vóru jú so litfagrir og lokkandi, og so sungu teir so vakurt um ideologiir og ismur – um rættningar hendavegin og rættningar handanvegin – politiskar og átrúnaðarlígar og aðrar við – men føroysk var eingin fjøður í litfagra búna teirra – og føroyskur var eingin tóni í lokkandi sangi teirra.

Og í øllum hesum meldrinum mistu vit flogið – tí flogið, tað var ikki okkara. Vit blakaðu burtur førningin fedrar okkara fluttu okkum og livdu hvør sum sterkastur var – næstin var ikki til.

Spurningurin er, um vit føroyingar ikki mistu okkara samleikakenslu – identitet – burtur í tí stóra gildinum, ið var. Og um so er – er tað størsti missurin av øllum, tí sálarfrøðingar eru allir samdir í, at tað hevur so alstóran týðning fyri hina einstøku menniskjuna, at hon hevur sterka samleikakenslu, og tað er ikki minni umráðandi, tá ið talan er um eitt fólk – eina tjóð!

Tí, hvat byggja vit á? Hvørji eru tey veruliga virðini aftan fyri hugsan okkara – um samfelagsspurningar, vinnulív, mentan ella búskap? Byggja vit á nakað, sum liggur í fólkunum, ella royndu vit at gróðurseta fremmandan vøkstur í fedranna jørð?

Mær tykir, at vit føroyingar standa í dag á einum vegamóti og skulu velja – ja, verða noyddir at velja – um vit vilja kennast við, hvørji vit eru og liva harteftir – ella geva okkum upp sum uppgávufólk til fremmandar. Tí vit skulu gera okkum púra greitt, at sum tjóð liva vit nú sum hvør dagur er tann seinasti.

Oljan í undirgrund okkara er hjá summum gandaorðið, ið skal loysa okkum úr øllum høftum, vit eru heft við í dag; men her eiga vit at vera ansnir – um hon er har og einaferð fer at sprikja upp – at vit glíða ikki í henni, tí at leypa út í oljuvinnu við ongari ella lítli vitan um oljuarbeiði og ongum ella lítlum sakkunnleika í landinum á hesum viðbrekna øki, kunnu vit skjótt koma aftur í sama gildið, sum vit nú nýta alla orku at gjalda!

Jú, víst kann oljan verða eitt møguligt virði, um hon er har – men veruliga virði og veruliga ognin í landi okkara er ung-

Ungdómurin er framtíð okkara.

dómur okkara. Hann er framtíð okkara, og tað er í hesa framtíð vit skulu gera størstu fløgurnar.

Í dag – í náttúrunnar lívríkastu løtu stendur hesin ungdomur okkara aftur við tjóðarmerkinum í sterkum, lívheitum hondum, og lat tað vera vón okkara og ynski – okkara, ið lótu okkum blinda av glitrandi gullinum og litfögum fuglunum, so vit viltust úr fótasporum fedra okkara – at vit til allar tíðir fara at eiga ein vaknan, framtøknan ungdom, sum á ferð síni fram gjøgnum lívfjal-sins ørandi lifir, leggur sær leiðir, har

hann hoyrir fedranna fótafet – ein ungdomi, sum við djúpum, lívfrískum rótum í teimum løkum og keldufarum, sum skaptu hesa tjóð, fylkist undir trílitta krossmerki okkara, búgvín at taka av teimum avbjóðingum, framtíðin ber í sær – ein ungdom, fyri hvørs eygum **krossurin** í merki okkara ongantíð kámost burtur.

Tá fer at bera upp aftur úr aldudalin-um!

Tá er tjóðini bót á bordi!

Tað hevur ongantíð verið lætt at livbjarga sær í Føroyum, allar ferðir vóru vandaferðir – forfedrar okkara fórust á sjónum og fullu í björgum í stórum tali í dagliga strevinum at halda neyðini frá durunum

